

Hvad er begrundelsen for, at der flere steder i lovforslaget, ligesom det også er tilfældet i loven, gives arbejdsdirektøren bemyndigelse til fastsættelse af regler?

Svar:

Det er et almindelig princip i arbejdsløshedsloven, at arbejdsdirektøren efter bemyndigelse fastsætter regler på området.

Langt de fleste af bemyndigelsesreglerne er af teknisk-administrativ karakter. Årsagen til, at disse regler ikke findes i loven, er, at dette ville medføre, at folketinget skulle behandle meget detaljerede – og ofte mere perifere – forhold, som almindeligvis overlades til administrationen.

Arbejdsdirektøren er i visse tilfælde også bemyndiget til at fastsætte regler med et materielt indhold. Dette har betydning i de tilfælde, hvor det er nødvendigt, – for at reglerne kan blive hensigtsmæssige, herunder ikke mindst overskuelige for de mennesker, de vedrører, – at beskrive mange mulige situationer og samtidig give en bred beskrivelse af disse situationer. Hvis disse regler skulle indføres i loven, ville det blive meget vanskeligt at gøre dem så udførlige, at de kan være en effektiv vejledning for brugerne af reglerne.

Det er endvidere enklere og hurtigere at fastsætte – og ændre – reglerne, når det kan ske administrativt. Dette har navnlig betydning på arbejdsløshedslovens område, hvor det er væsentligt, at reglerne er tilpasset de skiftende arbejdsmarkedsforhold. Det er derfor væsentligt, at der er en nær kontakt med arbejdsmarkedet, hvorfor det er af stor betydning, at landsarbejdsnævnet inddrages, når reglerne skal udstedes eller ændres.

Spørgsmål 7:

Det ønskes nærmere oplyst, hvilke regler arbejdsdirektøren kan fastsætte i medfør af den foreslåede § 19 a.

Svar:

Jeg vil gerne hertil sige, at forslaget om at pålægge arbejdsformidlingen under medvirken af arbejdsmarkedsnævnene at søge oplysninger fra arbejdsgiverne om det forventede forbrug af arbejdskraft har til formål at gavne både arbejdstagerne og virksomhederne, idet formidlingen herigennem får bedre

muligheder for at sikre overensstemmelse mellem ledige job og ledige personer.

Det er hensynet hertil, der vil være vejledende for, hvilke regler der med hjemmel i den foreslåede bestemmelse kan fastsættes af arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

Umiddelbart forekommer det rimeligt, at arbejdsdirektøren fastsætter regler for:

1) *hvor hyppigt* formidlingen skal rette henvendelse til virksomheder i området. En henvendelse en gang i kvartalet om det forventede forbrug af arbejdskraft 3 måneder frem i tiden ville formentlig være hensigtsmæssig.

2) *hvilke virksomheder*, der skal rettes henvendelse til. Det har været tanken at koncentrere formidlingens indsats om de større virksomheder, men det kan ikke udelukkes, at lokale forskelle i erhvervsstruktur og lignende vil tilsige, at der gives de lokale arbejdsmarkedsnævne (hvor både arbejdstagere og arbejdsgivere samt kommuner og amtskommuner er repræsenteret) mulighed for at foreslå afvigelser fra de størrelseskriterier, der vil blive fastsat centralt. Under alle omstændigheder er det dog tanken, at såvel private som offentlige virksomheder skal være omfattet af henvendelser fra arbejdsformidlingen.

3) *hvilke oplysninger* der ønskes fra virksomhederne. Det er her åbenbart, at antallet af ledige stillinger, hvilke kvalifikationer udfyldelsen af disse stillinger kræver samt tidspunktet for stillingens besættelse er oplysninger, som vil være helt nødvendige i formidlingsmæssigt øjemed.

Herudover kan der blive tale om, at virksomhederne kan give oplysninger om afskedigelser, der ikke er omfattet af varslingsreglerne i lovens kapitel 5 a – enten i form af oplysninger tidligere, end varslingsreglerne kræver, eller oplysninger om afskedigelser af et mindre omfang end det i varslingsreglerne foreskrevne.

Ad § 1, nr. 2:

Spørgsmål 8:

Hvor mange arbejdsløshedskasser vil miste deres statsanerkendelse som følge af den foreslåede ændring, og omtrent hvor stort er det samlede medlemsantal af disse kasser?

Spørgsmål 9: